

Til *justitsministeren* (18/6 82) af:

Alice Faber (SF):

»Vil ministeren redegøre for forholdet mellem straf for forsøg på narkotikaforbrydelse og fuldbyrdet narkotikaforbrydelse, således som det f. eks. konkret kommer til udtryk i den dom på 6 år omtalt i Ekstra Bladet den 17. juni 1982 side 7 og Luzviminda Cagaras dom?«

Besvarelse (1/7 82):

Justitsministeren (Ole Espersen):

En strafbar forsøgsvirksomhed kan efter straffelovens § 21 sanktioneres med samme straf som den fuldbyrdede forbrydelse, og der er således ikke i straffeloven foreskrevet nogen obligatorisk strafnedsættelse for forsøg.

Ifølge straffelovens § 21, stk. 2, er der en almindelig adgang til strafnedsættelse ved forsøg, hvilket efter loven navnlig er indiceret, når forsøget vidner om ringe styrke eller fasthed i det forbryderiske forsæt.

Justitsministeriet finder af principielle grunde ikke at kunne kommentere domstolens strafudmåling i konkrete straffesager.

Spm. nr. 868

Til *justitsministeren* (18/6 82) af:

Alice Faber (SF):

»Vil ministeren tage skridt til at forhindre, at Luzviminda Cagara bliver udvist, og redegøre for, om der i sådanne udvisningssager ikke tages hensyn til den udvistes unge alder, samt redegøre for, om der i forbindelse med beslutningen om udvisningen indgår overvejelser over, hvilke forhold der f. eks. kulturelt hersker i det land, pågældende udvises til?«

Begrundelse

Begrundelsen for spørgsmålet skal ses som et forsøg på at hindre at fordoble den straf, som Luzviminda Cagara har udstået – ikke mindst i lyset af, at der for mig ser ud til at foreligge en urigtig retsafgørelse. I østre landsrets dom den 3. juni 1981 hedder det:

»Idet det også efter bevisførelsen for landsretten lægges til grund, at tiltalte ikke frivilligt opgav sit forehavende, findes tiltalte skyldig«

Min vurdering er, at Luzviminda Cagara var angst og bange for både at begå den kriminelle handling og for konsekvenserne af at undlade at begå den kriminelle handling. Hun har vel rimelig grund til at være mindst lige så bange for bagmændene som for politiet. Derfor mener jeg, at det må anses for at være en meget bevidst og modig handling, Luzviminda Cagara har foretaget ved at undlade at udføre kriminaliteten. Derfor anser jeg dommen for problematisk. Derudover finder jeg, at en udvisning af Luzviminda Cagara er forkert og vil få alvorlige følger af forskellige årsager:

Luzviminda Cagara har boet i Danmark siden sit 13. år, har gået i dansk skole, taler dansk og har til trods for, at hun har haft de problemer, som de fleste indvandrerbørn får i Danmark specielt omkring identitetskrise i puberteten, fået en dansk bevidsthed.

Hun har ifølge psykologerklæring udarbejdet under afsoningen fået forståelse for alvor i den kriminalitet, en del af hendes familie har været involveret i. Psykologerklæringen siger også, at man finder recidivrisikoen så lille, at man nærmest må betegne den som ikke eksisterende. Ifølge indfødsretslovgivningen kunne Luzviminda Caraga snart have opnået dansk indfødsret.

Luzviminda Cagara har ingen personlige forbindelser på Philippinerne, der kan hjælpe hende til en tålelig tilværelse, hvorfor hendes eneste fremtidsmulighed højst sandsynlig vil blive en ludertilværelse. Her i Danmark har hun sin mor, som ikke skulle være indblandet i kriminalitet. Man kan få indtryk af, at Luzviminda Cagara til dels er dømt, fordi hun tilhører en kriminel indvandrerfamilie.

Jeg finder det meget vigtigt, at ministeren blander sig i sagen for at undgå, at denne sag ikke fører til en uheldig udvisning, samt for at undgå at føre Luzviminda Cagara ud i et uoverskueligt problematisk livsforløb, som bl. a. på grund af hendes nuværende danske bevidsthed vil blive mere tragisk.

Straffen og udvisningen virker urimeligt hård i forhold til de i Ekstra Bladet den 17. juni 1982 omtalte domme.

Besvarelse (2/7 82):

Justitsministeren (Ole Espersen):